

Arrest

nr. 169 150 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2016 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Eline HENDRIX en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster dient op 29 januari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.
- 1.2. Raadpleging van de visa-databank toont aan dat verzoekster op 10 november 2015 een Schengenvisum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten te Abidjan (Ivoorkust). Dit visum werd afgeleverd op 19 november 2015.

- 1.3. Op 2 maart 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden die op 20 mei 2016 met toepassing van artikel 12, lid 4 van de Dublin III-verordening instemden met het verzoek tot terugname.
- 1.4. Op 25 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan zij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikei 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouwC), die verklaart te heten(1>:

naam : J

voornaam : F

(...)

nationaliteit : Sierra Leone

die een asieiaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asieiaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikei 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikei 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Sierra Leone, vroeg op 29.01.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 10.11.2015 een Schengen-visumtype aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Abidjan (Ivoorkust). Het visum werd afgeleverd op 19.11.2015 en was geldig voor 5 dagen.

De betrokkene werd verhoord op 23.02.2016 en verklaarde dat zij Sierra Leone op 10.07.2015 verliet om met de auto naar Guinee te rijden en daar töt 28.01.2016 te verblijven. Ze verklaarde op 02.08.2015 in de stad Koloma te zijri gehuwd en op 28.01.2016 het vliegtuig naar België, via een voor haar onbekend land te hebben genomen. In België diende de betrokkene op 29.01.2016 een asieiaanvraag in.

Op 02.03.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die oip 20.05.2016 met toepassing van artikei 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking töt omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België door de smokkelaar werd gemaakt. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië omdat ze in België wil blijven omdat de mensen er volgens haar goed zijn.

*Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke **lidstaat** verantwoordelijk is voor de behandeling van een asieiaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er daarnaast op dat de Italiaanse instanties op 20.05.2016 instemden met de overname van de betrokkene met toepassing van artikei 12(4) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asieiaanvraag zal kunnen aanvaatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek töt internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek töt internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking töt aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben töt de procédure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato,

"Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date töt december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben töt de procédure töt het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na haar aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procédure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten töt de procédure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking töt procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden töt een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ons inziens kan niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet- gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en töt verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1983 geboren vrouw zonder kinderen wiens echtgenoot in Guinee verblijft. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene buikproblemen te hebben, omdat ze in Sierra Leone een operatie aan de buik had ondergaan. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tót dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tót december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij

op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert als ernstig middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat ze seksueel misbruikt en uitgebuit is in Italië. Ze werd door haar mensensmokkelaar gedwongen om in een pornofilm mee te spelen en werd verschillende keren geslagen en gemarteld. Bijgevolg heeft ze verschillende trauma's opgelopen. Ze werd in haar borst gebeten toen ze probeerde om te ontsnappen, zoals blijkt uit een medisch verslag van 31 mei 2016, dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Ze is in haar land van herkomst tevens genitaal verminkt, hetgeen ze attesteert met een medisch verslag van 25 maart 2016, waarbij ze eveneens trauma's heeft opgelopen. Voorts betoogt verzoekster dat de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn. Mensenhandel en seksuele uitbuiting komen veelvuldig voor. Ze verwijst naar het AIDA rapport van 19 januari 2016, een rapport van de Europese Commissie van 19 mei 2016 over de stand van zaken met betrekking tot de strijd tegen mensenhandel, een rapport van UNHCR inzake mensenhandel van 2015 en een rapport van juli 2015 van het US State Departement inzake mensenhandel in Italië. Verder verwijst verzoekster naar een rapport van de Swiss Refugee Council van oktober 2013 waaruit blijkt dat Dublinterugkeerders een onmenselijk bestaan in de straten van Italië te wachten staat. De omstandigheden voor asielzoekers in Italië maken het onmogelijk zich te integreren in de Italiaanse maatschappij – ze worden als het ware aan hun lot overgelaten.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekster (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekster aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekster aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekster, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden

behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugname door Italië.

3.3.2.3. Verzoekster dient bijgevolg in eerste instantie aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij met betrekking tot de opvangomstandigheden in Italië het volgende vast:

“De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide “circuits” (cfr. “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015, hierna “Italian Roadmap”, pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen (“Italian Roadmap” pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen (“Italian Roadmap” pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum

- *Italian Roadmap*", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders/asielzoekers in Italië geregeld is. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië.

In de eerste plaats vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verder wordt gesteld, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië dat *"in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA) en dat er geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)."*

Lezing van de bestreden beslissing en het vermelde AIDA rapport leert verder dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits". Verzoekster zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat de korte periode die zij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens zij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Wat de grote toestroom aan migranten en de impact op de opvangcapaciteit in Italië betreft, moet worden gewezen op de volgende passage in de bestreden beslissing:

"Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een

verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot de loutere stelling dat de opvangomstandigheden in Italië mensonwaardig zijn, zonder deze stelling verder te duiden of te concretiseren. Ze verwijst naar een AIDA rapport, update 19 januari 2016, doch stelt de Raad vast dat de meest recente versie van het AIDA rapport met betrekking tot Italië dateert van december 2015. Verzoekster voegt pagina's 37 tot 44 toe maar voegt geen voorblad toe, zodat het voor de Raad niet duidelijk is op welke versie van het AIDA rapport zij zich baseert. In elk geval, de pagina's die worden gevoegd zijn identiek aan de pagina's in het AIDA rapport van december 2015 waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing. De pagina's die worden gevoegd, hebben betrekking op de toepassing van de Dublin-verordening in Italië, zowel wat betreft ingaande als uitgaande Dublinoverdrachten. Met een louter algemene verwijzing naar het AIDA rapport en het voegen van deze pagina's, slaagt verzoekster er niet in om de concrete voormelde vaststellingen van verwerende partij, zoals hierboven geciteerd, op ernstige wijze te weerleggen. Zij toont immers niet concreet aan dat de verwerende partij de voorliggende gegevens in het AIDA rapport heeft miskend of de bestreden beslissing heeft gesteund op een foutieve feitenvinding.

Verzoekster verwijst ook nog naar een rapport van de Swiss Refugee Council van oktober 2013 en stelt dat Dublinterugkeerders een onmenselijk bestaan in de straten van Italië te wachten staat. Volgens verzoekster maken de omstandigheden voor asielzoekers in Italië het onmogelijk zich te integreren in de Italiaanse maatschappij – ze worden als het ware aan hun lot overgelaten. Er is volgens haar een duidelijk gebrek aan voldoende en adequate accommodaties.

Deze verwijzing naar een rapport van de Swiss Refugee Council van oktober 2013 en de conclusies die daaruit worden getrokken door verzoekster kunnen hier niet nuttig een ander licht op de vaststellingen van de verwerende partij werpen. De Raad merkt op dat dit rapport in oktober 2013 werd gepubliceerd en dat de informatie die hieruit blijkt nog van ruim daarvoor dateert. Daar staat tegenover dat uit de informatie die de verwerende partij hanteert, blijkt dat de Italiaanse overheden sindsdien grote inspanningen hebben geleverd en de opvangvoorzieningen aanzienlijk hebben uitgebreid. Het rapport van oktober 2013 is in het licht van de uitbreiding van de Italiaanse opvangcapaciteit, zoals wordt weergegeven in het AIDA rapport van december 2015 en de Italian roadmap van januari 2016 – waarop de bestreden beslissing is gesteund, aldus inmiddels achterhaald. Het rapport van 2013 geeft niet langer meer de actuele situatie van asielzoekers in Italië, en met name Dublinterugkeerders, weer. Met een verwijzing naar dit rapport van 2013 toont de verzoekster dan ook niet aan dat zij anno 2016 bij een Dublinoverdracht naar Italië aan dermate onmenselijke behandelingen zal worden blootgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld.

De verwijzing naar de rapporten van AIDA en de Swiss Refugee Council zijn niet in strijd met het genuanceerde beeld dat de verwerende partij heeft opgehangen van de uitdagingen op het vlak van de opvang en doet de Raad daar niet anders over denken. Meer bepaald brengen ze de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet in het gedrang.

Ter zake kan overigens worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde, ook al rijzen ernstige twijfels over de opvangcapaciteit, dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). Verzoekster brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen, des te meer uit de bestreden beslissing blijkt

dat de Italiaanse overheden zich niet onverschillig opstellen en werk maken van een gestage uitbreiding van de opvangcapaciteit voor asielzoekers.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de Italiaanse overheden zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname van verzoekster en dit op 20 mei 2016. Dit blijkt uit het administratief dossier en wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Aldus blijkt dat de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van de komst van verzoekster. Daarbij hebben de Italiaanse overheden gevraagd dat de overdracht plaats heeft in de luchthaven van Venetië en wordt de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht om hen minstens zeven dagen op voorhand in kennis te stellen van de datum van de daadwerkelijke overdracht. Hieruit blijkt dat de Italiaanse overheden de overdracht op voorhand willen plannen, waardoor niet kan worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat voor de verzoekster bij haar overdracht geen plaats zal worden voorzien in een opvangfaciliteit.

In het licht van het bovengestelde, dit is de recente informatie m.b.t. toenemende opvangcapaciteit in Italië, de afwezigheid van structurele tekortkomingen in het Italiaanse opvangbeleid en de uitdrukkelijke terugname van verzoekster, maakt verzoekster op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat zij maanden op straat zal moeten leven en Italië niet in de mogelijkheid is om te voldoen aan haar basisbehoeften. Noch maakt zij aannemelijk dat zij kans loopt op een zwerversbestaan met allerlei risico's van ziekte en criminaliteit.

Het genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling in Italië maakt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië. Verzoeksters betoog doet prima facie geen afbreuk aan de uitgebreide, door verschillende objectieve rapporten, gesteunde motieven over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders.

Uit de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

3.3.2.4. Aangezien prima facie geen systeemfouten worden aangetoond in de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoekster behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 118)

Uit het administratief dossier duidelijk dat de verwerende partij, conform artikel 5 van de Dublin III-verordening, een persoonlijk onderhoud met verzoekster heeft gevoerd.

In het Dublin-gehoor van 23 februari 2016 werd verzoekster gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoekster stelde toen: *“Keuze van de smokkelaar.”* Gevraagd of er redenen zijn die zich tegen een eventuele Dublin-overdracht verzetten, antwoordde verzoekster: *“Ik wil in België blijven omdat de mensen hier goed zijn.”* Verder verklaarde verzoekster geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

De verwerende partij merkte dienaangaande op: *“Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”*

Wat betreft haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster: *“Ik heb buikproblemen. Ik had een operatie aan de buik in Sierra Leone.”*

De verwerende partij stelde dienaangaande vast: *“We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten! of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de*

verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid."

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij de individuele situatie van verzoekster aan de hand van haar verklaringen heeft onderzocht en beoordeeld. De verwerende partij hield hierbij rekening met de elementen zoals ze aan haar kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing van 25 mei 2015. De concrete motieven waarop de verwerende partij in casu zijn beslissing heeft gesteund, worden op zich niet betwist.

3.3.2.5. Thans voegt verzoekster bij haar verzoekschrift een medisch verslag van 25 maart 2016 waaruit blijkt dat zij een genitale vrouwenverminking van het type 2 heeft ondergaan. Verder voegt zij een medisch verslag toe van 31 mei 2016 waaruit blijkt dat zij een litteken heeft ten hoogte van haar linkerborst, met name een oude bijtwonde van 5 centimeter. Hoewel er verder geen zichtbare littekens zijn, zijn er gevolgen van slagen vast te stellen. Verzoekster heeft onderbuikpijn ten gevolge van een operatie twee jaren geleden. Er is sprake van een angstig en depressief beeld dat het gevolg zou zijn van mishandeling in december 2015. Er zou een bloedafname en echo zijn gepland, alsook een gesprek met de centrum psycholoog.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze twee medische verslagen niet aan de verwerende partij werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing op 25 mei 2016. Nochtans dateert één medisch verslag reeds van 25 maart 2016. Er wordt niet uiteengezet waarom dit verslag niet aan het bestuur werd overgemaakt. Uit gehoorverslag van 23 februari 2016 blijkt dat verzoekster werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand. Zij maakte enkel volgende melding: *"Ik heb buikproblemen. Ik had een operatie aan de buik in Sierra Leone."* Verder verduidelijking heeft verzoekster niet gegeven omtrent haar gezondheidstoestand, noch blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster na het gehoor het bestuur verdere nuttige inlichtingen daarover heeft gegeven.

Dat deze twee medische verslagen niet aan het bestuur werden overgemaakt, neemt niet in weg dat in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de Raad gehouden is, overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet, een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Hetgeen wordt beschreven in het medisch verslag van 31 mei 2016 zouden de fysieke en psychische gevolgen zijn van mishandeling. Verzoekster beweert dat deze mishandeling in Italië heeft plaats gehad. Zij stelt dat zij slachtoffer was van mensenhandel, dat zij foltering heeft ondergaan en verkracht is. Ze zou seksueel misbruik en uitgebuit zijn in Italië, gedwongen zijn om mee te spelen in een pornofilm en verschillende keren zijn geslagen en gemarteld. Verzoekster verwijst een rapport van de Europese Commissie van 19 mei 2016 over de stand van zaken met betrekking tot de strijd tegen mensenhandel, een rapport van UNHCR van 2015 en een rapport van juli 2015 van het US State Departement inzake mensenhandel in Italië. Zij stelt dat mensenhandel en seksuele uitbuiting veelvuldig voorkomen in Italië en groot probleem vormen waaraan zij opnieuw zal blootgesteld worden. Het risico dat zij opnieuw in het circuit van mensenhandel zal belanden is groot daar de organisatie van mensenhandelaars kunnen inspelen op de zwakke punten van asielzoekers, en zo op verzoekster. Zij vreest de mannen die haar hebben misbruikt opnieuw tegen te komen in Italië

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt dat staat dat de mishandeling plaats zou hebben gehad in Italië. In haar feiten uiteenzetting betoogt verzoekster dat zij is gevlucht om een gedwongen huwelijk te vermijden en bij haar vlucht in Italië is terecht gekomen waar een mensensmokkelaar haar heeft meegenomen naar een gebouw waar ze één maand is gebleven. Tijdens dit verblijf zou ze misbruikt zijn geweest. Haar beweringen klemmen echter volledig met wat verzoekster eerder vertelde in het kader van haar gehoor op 23 februari 2016. Daar stelde verzoekster dat zij op 10 juli 2015 per auto Sierra Leone, haar land van herkomst, heeft verlaten en op dezelfde dag in Guinee is aangekomen. Zij reisde naar Koya en huwde op 2 augustus 2015 in de stad Koloma. Zij heeft geld gestolen van haar echtgenoot om op 28 januari 2016 het vliegtuig naar België te nemen. Het vliegtuig maakte een transit in een onbekend land, zij kent de naam van de vliegtuigmaatschappij niet. Op 29 januari 2016 kwam zij aan in België. Zij noemt de mensensmokkelaar bij naam, hij was van Guinee en vloog mee naar België. Zij kreeg van hem een vals paspoort in Guinee op de luchthaven van

Bessia. Gevraagd of er een specifieke reden is om in België een asielaanvraag in te dienen, stelt verzoekster dat het de keuze was van de mensensmokkelaar. Gevraagd of er redenen zijn die zich verzetten tegen een eventuele Dublin-overdracht, stelde verzoekster enkel dat zij in België wil blijven omdat de mensen hier goed zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 10 november 2015 een visumaanvraag heeft ingediend bij de Italiaanse consulaire diensten te Abidjan (Ivoorkust). Het visum werd afgeleverd op 19 november 2015.

Verzoekster heeft op geen enkel moment, noch tijdens het gehoor, noch op een later tijdstip, verklaard in Italië te hebben verbleven, laat staan daar te zijn mishandeld. Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing die aannemelijk maakt dat verzoekster in Italië heeft verbleven. Ook bij haar verzoekschrift legt verzoekster geen enkel bewijs voor dat aannemelijk maakt dat zij effectief in Italië heeft verbleven. Met haar loutere beweringen toont verzoekster niet aan dat de vermeende mensenhandel, seksueel misbruik en mishandeling in Italië heeft plaats gehad.

Met haar betoog dat het voor haar een psychologische marteling is om teruggestuurd te worden naar Italië omdat zij Italië associeert met de gruwelijke daden waaraan zij onderworpen was in Italië, maakt zij dus geheel niet aannemelijk nu elk begin van bewijs ontbreekt dat staat dat zij in Italië heeft verbleven en dat zij daar werd mishandeld. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugname door Italië "opnieuw" zal worden blootgesteld aan mensenhandel.

Zoals eerder vastgesteld, hebben de Italiaanse overheden zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de terugname van verzoekster en zijn zij op de hoogte van de komst van verzoekster. Daarbij hebben de Italiaanse overheden gevraagd dat de overdracht plaats heeft in de luchthaven van Venetië en wordt de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht om hen minstens zeven dagen op voorhand in kennis te stellen van de datum van de daadwerkelijke overdracht. Hieruit blijkt op het eerste gezicht dat de Italiaanse overheden de overdracht op voorhand willen plannen, waardoor niet kan worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat voor de verzoekster bij haar overdracht geen plaats zal worden voorzien in een opvangfaciliteit. Voorts blijkt uit het AIDA rapport van december 2015 dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 40). Tenslotte wordt verzoekster bijgestaan door een raadvrouw die haar op de verdere praktische afhandeling in Italië kan wijzen.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk, in het licht van de vermelde elementen, dat er een risico bestaat dat zij eens aangekomen in Italië waar zij wordt verwacht en zich kan wenden tot de grenspolitie, in handen zal vallen van mensenhandelaars. Zij toont evenmin aan dat zij geen klacht kan neerleggen en rechtsbescherming kan krijgen van de Italiaanse overheden mocht zij het risico lopen in handen te vallen van mensenhandelaars.

Uit het AIDA rapport van december 2015 blijkt bovendien dat slachtoffers van mensenhandel worden aangemerkt als "kwetsbare personen" in de Italiaanse asielwetgeving, overeenkomstig artikel 21 van de Herschikte Opvangrichtlijn. (p. 49) Hoewel er nog geen formele identificatieprocedure bestaat, blijken er wel goede praktijken te zijn ontwikkeld om kwetsbare personen, op elk tijdstip in de asielprocedure, te kunnen identificeren. Wanneer het nuttig is voor de beoordeling van de asielaanvraag, kunnen slachtoffers van mensenhandel een medisch onderzoek ondergaan. Indien er gegronde redenen rijzen om aan te nemen dat men effectief een slachtoffer van mensenhandel is, kan de asielprocedure worden geschorst zodat de politie, het parket en gespecialiseerde NGO's worden geïnformeerd. Slachtoffers van mensenhandel kunnen in aanmerking komen voor een bijzonder beschermingsstatuut. Hoewel er momenteel nog geen sprake is van een coherent nationaal identificatie- en verwijzingsmechanisme voor slachtoffers van mensenhandel, wordt in het AIDA rapport wel melding gemaakt van goede praktijken die ter zake werden ontwikkeld. (p. 50-51)

Dat verzoekster genitaal werd verminkt wordt niet betwist. Net zoals slachtoffers van mensenhandel, worden slachtoffers van genitale verminking aangemerkt als kwetsbare persoon, in de zin van artikel 21 van de Herschikte Opvangrichtlijn. (p. 49)

Kwetsbare asielzoekers, zoals slachtoffers van mensenhandel en genitale verminking, hebben toegang tot een versnelde asielprocedure. (p. 51 e.v.) Wanneer de politie over elementen beschikt die er op wijzen dat ze te maken hebben met een kwetsbare asielzoeker, zullen zij de beslissingsoverheden op de hoogte brengen zodat een asielgehoor zo snel als mogelijk kan worden vastgesteld. De asielaanvraag wordt prioritair behandeld. Tijdens de procedure ontvangen de beslissingsoverheden

medisch-juridische verslagen van gespecialiseerde NGO's, opvangcentra en gezondheidscentra. Kwetsbare asielzoekers kunnen worden bijgestaan door ondersteunend personeel tijdens het gehoor, zoals sociale werkers, dokters en psychologen. De asielbeslissingsoverheden dienen rekening te houden met relevante medische rapporten en verslagen.

Verder blijkt uit het AIDA rapport dat volgens de Italiaanse wetgeving er moet worden voorzien in opvang die rekening houdt met de bijzondere noden van kwetsbare asielzoekers, zoals slachtoffers van mensenhandel en genitale mutilatie. Waar mogelijk worden speciale opvangvoorzieningen geregeld, in samenwerking met lokale gezondheidscentra. Er worden in de reguliere opvangcentra bijzondere diensten aangeboden indien het een kwetsbare asielzoeker betreft, zowel in de CARA centra als in het SPRAR netwerk, zoals juridische bijstand en psychologische en sociale steun.

Verwerende partij merkt terecht op dat uit de voorgelegde medische verslagen niet blijkt dat verzoekster niet kan reizen. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat verzoekster "fit to fly" werd verklaard door de centrumarts. Nogmaals, de Italiaanse overheden hebben zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname verzoekster en zij zijn op de hoogte van de komst van verzoekster. Daarbij hebben de Italiaanse overheden gevraagd dat de overdracht plaats heeft in de luchthaven van Venetië en wordt de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht om hen minstens zeven dagen op voorhand in kennis te stellen van de datum van de daadwerkelijke overdracht.

Uit het akkoord van 20 mei 2016 waarbij de Italiaanse overheden uitdrukkelijk stellen dat zij verzoekster zullen terugnemen, blijkt dat zij vragen om te worden geïnformeerd over alle bijzonderheden inzake de gezondheid, fysiek en mentaal, of inzake delicate situaties. Zij vragen daartoe in het bezit te worden gesteld van medische verslagen. De Raad wijst verder op artikel 32 van de Dublin III-verordening dat voorziet dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat informatie geeft over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het uitwisselen van specifieke informatie over de gezondheidstoestand, bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen, verzekert een continuïteit in de medische zorgen. Deze verplichting geldt des te meer voor personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld. Het komt aan de verwerende partij toe, na een zorgvuldige beoordeling van de medische verslagen die recent werden voorgelegd door verzoekster, op redelijke wijze te besluiten of deze medische informatie relevant en ernstig genoeg is om over te maken aan de Italiaanse overheden. In elk geval blijkt heden dat verzoekster geen medische behandeling volgt of specifieke medische zorgen behoeft. De raadvrouw van verzoekster wijst op een nood aan psychosociale steun, doch uit de bespreking van het AIDA rapport hierboven blijkt dat zulke psychosociale steun aanwezig en toegankelijk is in Italië.

Aldus blijkt dat de Italiaanse overheden de overdracht op voorhand willen plannen zodat kan worden voorzien in een opvangplaats waarbij zij rekening zullen houden met alle informatie die specifieke situatie van verzoekster kenmerkt en die hen wordt overgemaakt. Verzoekster zal worden opgewacht in Venetië door de grenspolitie. Zij kan hen op de hoogte stellen van haar problematiek inzake genitale verminking en haar vrees voor mensenhandel, ter staving waarvan zij de medische verslagen kan voorleggen die zij nu in haar bezit heeft, of die minstens haar raadvrouw in het bezit heeft. Uit het AIDA rapport volgt dat de grenspolitie de asielbeslissingsoverheden zal inlichten over haar kwetsbaarheid, daar zij als slachtoffer van genitale verminking wordt aangemerkt als kwetsbare asielzoeker. Zij zal terecht komen in een versnelde asielprocedure. Verder kan op basis van het AIDA rapport, de overige stukken in het administratief dossier en de bestreden beslissing niet worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat verzoekster geen opvangplaats zal krijgen die aangepast is aan haar specifieke noden. Zoals eerder opgemerkt, wordt verzoekster bijgestaan door een raadvrouw die haar kan informeren over verdere stappen en die haar in contact kan brengen met gespecialiseerde VZW's of NGO's, in zoverre verzoekster al geen toegang zal hebben tot gespecialiseerde hulpverlening in haar opvangcentrum. Dat verzoekster geen familie of vrienden in Italië heeft waardoor ze geen morele steun kan krijgen in Italië, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in het AIDA rapport herhaaldelijk wordt gewezen op de mogelijkheid tot psycho-sociale steun voor kwetsbare asielzoekers. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Het betoog dat individuele garanties moeten worden bekomen van de Italiaanse overheden kan in casu dan ook niet worden bijgetreden.

Samenvattend, en gelet op de informatie die thans voorligt dient de Raad prima facie tot de conclusie te komen dat er geen indicaties zijn dat de overdracht naar Italië in strijd is met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt dus prima facie niet voor. Het enige middel is niet ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij herhaalt hetgeen zij in haar middel supra reeds heeft uiteengezet.

De verzoekster kan gelet op de bespreking van de grief op basis van artikel 3 van het EVRM, vervat onder punt 3.3.2. niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

Wvd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES